

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 60.

Fjerde Session.

21de Møde.

Mandagen d. 15. November.

(Efter.)

Fsberning (forts.): Det har man ikke sagt, af en meget god Grund, og den Grund er en indre Grund for os og en ydre Grund for Forbundet. Den Gang Kongen af Danmark tiltraadte det tydske Forbund, tiltraadte han en Act, hvortil han blev opfordret paa Grund af, at han tidligere havde tilhørt det tydske Rige; men han havde ikke tilhørt det tydske Rige som Konge af Danmark, og han var altsaa ikke som Konge af Danmark kaldet til at deeltage i den hele Forhandling; det var som Regent — for nu ikke at strides om Titeien Konge eller Hertug — i Holsteen, at han deeltog i denne Forhandling, og, naar han ikke havde haft dette Motiv til sin Tiltraeden, saa havde Kongen af Danmark under Kongelovens Bydende betænkt sig 2 Gange paa at indgaae, ikke en Alliance-tractat, thi det har ikke det allermindste Skin af en Alliancetractat, men i et Forbund, hvorom jeg kan vise det Sted, hvor der staaer, at det er udviklet i ydre Forhold til en Samstat, „ein Gesamtsstaat“; det staaer i Wiener Schlusfact. Dersom den ærede Minister ikke vil troe mig, saa skal jeg gjerne laese det op. Kongen af Danmark kunde i Henhold til Kongeloven, kun trykkes af den haardeste og uimodstaelligste Pligt, tiltraede et Forbund, som skulde og kunde udvikles til en Samstat i ydre Forhold, og altsaa indtil en vis Grad til en Samstat imod ham selv, og, da det er Kongen af Danmark, der er her tilstede i vor Grundlov, saa kan den af Ministeren opstillede Betragningsmaade ikke gjøres gjældende. Men jeg er endnu meget mere overbevist om, at, da dette

Spørgsmaal i en lang Række af Aar har været et Stridspunkt med en stor Deel af det danske Folk, og jeg tør dristigt sige med den langt overveieende Deel af det danske Folk, saa er det heller ikke nu Tiden for Regjeringen til at tage en Beslutning derom. Regjeringen henviser os til om et meget mere underordnet Punkt først at komme til en Beslutning paa et senere Tidspunkt, naar vi skrive en Grundlov for vor Samstat, men skulde Regjeringen dog ikke give os et godt Exempel ved end ikke at antage et Urtom af denne Art paa en saa ubeleilig Tid som den nuværende? Den ærede Krigsminister har forverlet 2 Ting, og er derved kommen til at stille os i Modsætning til de kongelige Rettigheder; jeg vil forelaese 2 Paragrafer af Grundloven, hvoraf den ene definerer den anden, for at bevise, at vi ikke staae i mindste Strid med de kongelige Anordninger, men kun benytte den Ret, som Kongen har givet os til Hans og Kronens Bedste. Vi føre ikke her nogen Strid med nogen Magt i Staten, men vi stræbe kun at opretholde Statsmagten. I Grundlovens § 23 staaer der: „Kongen har den høieste Myndighed over Land og Sømagten,“ men i § 51 hedder det: „Ingen Stat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov, ei heller noget Mandskab udskrives.“ Disse to Bestemmelser begrænde hinanden; Kongen kan bruge Tropperne efter sin fulde Myndighed, og vi kunne efter vor fulde Myndighed lade være at give ham Mandskab til at have Tropper. Kongen bliver uden Hær, naar han intet Mandskab saaer; men en saadan Uoverensstemmelse mellem os skal aldrig forekomme, den skal Krigsministeren aldrig kunne trænge ind imellem os. (Hør!) Kongen har tilvisse Ret til at bruge sin samlede Hær, hvor han vil, og